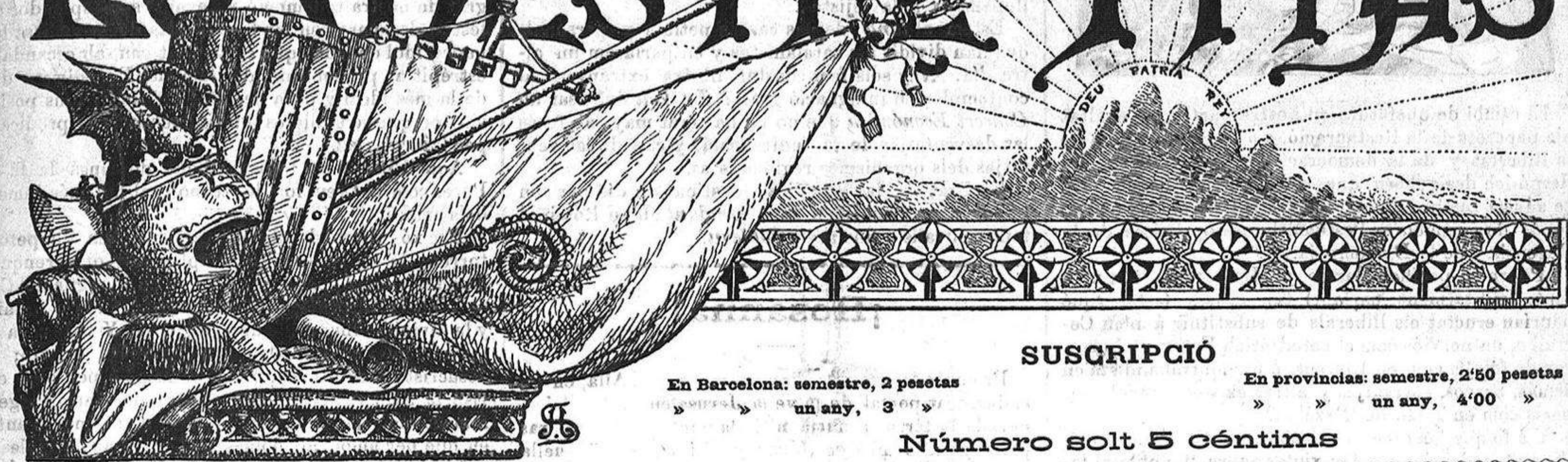

LO MESTRE TITAS

SUSCRIPCIÓ

En Barcelona: semestre, 2 pesetas
 » » un any, 3 » »

En provincias: semestre, 2'50 pesetas
 » » un any, 4'00 » »

Número solt 5 céntims

Jochs de... criaturas

Apa Tio, vés... buydant,
 ó dit mes clá, vés cagant;

com tan manso t'has tornat,
 no mereixes pietat.

El cambi de quefatura en nostre partit ha exaltat als paperots de la Restauració, y á quants, en nom de la llibertat y de la democracia, están al servey del despòtich des-govern que estém sufrint. Segons ells, te aquest cambi un color *guerreru* y de *armas tomar*, capás de comourer l'estómach més optimista de la Regencia y de la Democracia.

¡Pobre y pacífich Barrio y Mier! Si de tan xich sant, (militarment parlant) tan grossa festa, ¿qué haurian erucat els liberals de substituir á n'en Cerralbo, un nerviós com el catedràtich Feliu, un inventor de fusells com en Llorens, ó un contrabandista en armas, barcos, correatjes y altres excessos revolucionaris com en Tirso de Olazábal?

Y á fe que, mentres els governs que s'anomenan liberals y demócratas fan xiular sobre 'l poble el látigo oprobios del despotisme més aburrit, Don Carlos, el calumniosament anomenat despota y absolutista, ha donat una proba radical de la seva democracia, donant el càrrech més alt de son partit, nombrant representant seu á un catedràtich humilíssim, plé de ciencia y mérit personals, pro sortit del poble infim degut á sos esforços y que are mateix el deber el te esclau de la Càtedra, pera poguer menjar pa...

Aixís, ab actes com aquest, demostrém els carlistas nostra democracia práctica. Lo MESTRE TITAS, al saludar boina en ma al marqués de Cerralbo, al noble il-lustre, á quals ordres ha estat fins are, se posa també incondicionalment á la disposició del meritíssim Barrio y Mier, honra de la Ciencia y Quefe immediat avuy de la gran Familia Carlista.

Segueixen las adhesions al acte cristiá d'en Gil y Robles. Nombrosos integristas han ingressat en nostre partit y anuncianse novas adhesions per part d'importantíssims elements.

En Nocedal, que com l'ànima d'en Garibay está entre cel y terra, ha parlat á Valencia sobre un projecte d'unió, mellor dit, de Federació Carlo-integrista, nombrant una junta superior mixta, donant no obstant la preferencia als carlins.

Comprenem en Nocedal el desitj de sangrarse en salut, en vista de la deserció que está delmant las filas del seu partit homeopàtich; pro compendrà ell també, que la pastarada seva es massa *basta* pera ferla tragar als estómachs carlistas. En Nocedal y els que com ell somnian en federacions impossibles, haurian d'entendre que no 's solucionan las qüestions invertint els termes de las cosas.

No hi ha aquí més qüestió que aquesta: O Don Carlos s'ha liberalisat, y aleshoras no poden los integros sumarse ab nosaltres y ha fet mal en Nocedal al proposarho. O Don Carlos no s'ha liberalisat, y aleshoras cau per la base la rebelió nocedalina de 1888, devent reingresar en lo Carlisme y sobrant també Federacions més ó menos ignoscentas.

Lo demás son trons y amor propi y pura superbia. Vinga francament á nostra casa y ho olvidarem tot.

Els compares del Congrés, ja s'han entés pera fer passar els monstruosos pressupostos del antipàtich Villaverde. La comedia no ha pogut ser més afrentosa pel poble que paga, necessitantse tota la fenomenal estupides del nostre poble, pera sufrir ab calma farsas com aquesta.

Grans discursos de las oposicions en contra; grans castells de focs y cascadas de paraulas pera combàtrellos; grans artificials avalots, ab las indispensables paraulas grossas y tabernarias, monopoli dels Parlaments liberals, que com els gossos peteners, xillan molt sens pegar una dentada. Pro á la fi tots s'entenen... y no hubo nada.

Es el gran recurs dels liberals. Si tot passés com una seda, s'exaltaria 'l poble y perillaria lo que está avuy per sobre de la Patria; per xó buscan contradiccions aparents, farsas preparadas, pera que en ellas se desfogui el poble y pensi que no tots son deshonrats els liberals de la Regencia. ¿Quan veurá el poble aquestas farsas indignas? ¿Y quan podrém escombrar á canonadas Parlaments com aquests, del caciquisme nascuts, als pits de la yernocracia criats y prodigant sa vida entre disputas bissantinas y traidoras?

Els catalanistas s'han acabat de dividir. Els de *La Renaixensa* han declarat guerra á mort als de *La Veu* y aquets, expulsats del partit, abusant de la bandera dels seus ex-correligionaris, engreixantse entre la llopada ex-polaviejista...

Estém al tanto de las causas petitas y personals que han dividit als catalanistas y en parlarem un altre día. Avuy sols fem constar nostra extranyesa al contemplar ab indignació gran á *La Veu* defensar un *Concert Económich* que no ho ha sigut may, ab todas las desventatjas de la centralisació y cap de las ventatjas dels organismes regionalistas.

En Prat de la Riba, jove destinat un día per son talent á un gran lloch, fent *pendant* ab en Rossiñol tant centralista fins are! ¡*Tableau!*

¡Hosanna!

Prompte 's cumplirà l'aniversari sant. Allá, en un endarrocat portal de la vella Jerusalem, gelat l'aire, nevada la terra, á mitja nit, damunt de las pobras pallas neix lo *Fill del Home*, y allí comensa aquella preciosa vida de redempció, de sacrificis cruents, de martiri vil, qu'havía d'acabar en lo cim del Calvari, sobre d'una Creu, y enfront dels elements qu'Ell arrancá del *no res* en un acte diví de sa voluntat omnipotent.

Ell qu'ab un sol *fiat* podia tornar al *no res* lo que del *no res* había creat; Ell qu'ab un sol pensament podia reduhir á cendras l'orgull del home desagrahit; Ell á quin poder immens obeheixen tots los mons que giran pels espays inconmensurables; Ell, l'unich, lo sant, lo sol altíssim, qu'ostenta la radiant y divina corona de tota la creació; per l'amor al home baixa del cel; s'encarna per obra y gracia de la tercera divina Persona de la Trinitat seráfica, en lo ventre castíssim de la més pura de las verges, sens mácula de pecat desde sa Concepció puríssima; viu pobre y humil predicant la Rel-ligió sublim de la fraternitat universal, esbossinant en mil trossos las cadenas del esclau, anatemitzant lo vici, y ensalsant la virtut, y per epileche, resúm y fi, pujá las gradas de son cadals y mor insultat, abofetejat, escupit, escarnit y ensangrentat l'Autor de la vida; y tot per l'home y pera l'home...

¡Quant gran es nostre Deu!

¡Oh, culpa felís, la culpa d'Adám!

¡Si os va perdre un home, un Deu ens redimeix pera sempre!

¡Avuy es lo gran día! Per'xó sonan los senys dels cloquers, per'xó l'Iglesia s'engalana, per'xó vesteixen tots las robas de las grans festas, per'xó dels gotichs chors de nostras esbeltas catedrals surten com impetuosas torrentadas las paraulas d'alegría dels salms grandiosos, per xó l' sever y brillant esplendor del cult catòlich s'associa á la festa ab raitgs de llum, y nuvols d'incens, y 'ls richs ornaments de prehuadas telas y esplendorosos brodatos s'ostentan solemnement en honor del *petit Jesús*, qu'en lo cos diminut d'un nin hermós, enclou la grandesa sobirana d'un Deu infinit y etern.

Callin, donchs, en aquest día tots los oys y rencors de las rassas perseguidas, caiga fins á esfonsarse en lo pols miserable de la terra lo front dels homes, y las armas dels pobles cessin las luytas insensatas de todas las clases socials, que no torbi la santitat del día ni 'l soroll del taller, ni 'l terrabastall del combat, y pobres y richs, y senyors y vassalls, y reys y pobles, y exercits y noblesas, y opresors y oprimits, abatinse y prosterninse y humillantse devant lo Deu absolut dels mons y dels espays, Reys dels reys y Senyor dels que governan.

Avuy no hi pot haber fronteras, ni límits, ni rassas, ni pobles; avuy sols hi te qu'haber un mon racional de genolls devant son Deu.

Los tronos de la terra deuen ser las pallas del bressol del Nin Jesús, y 'l textit de tots los cors, la tela qu'abrigui carinyosa sos tremols membres.

En aquell portal hi ha la font de tota autoritat, los qu'en altra la buscan blasfeman, y 'l blasfemo es deicida; de Deu vé la autoritat com del sol la llum, luego ningú, ni 'ls poderosos de la terra, poden eximirse d'humiliarse devant d'Aquell que es l'Autor de tot poder.

En aquell portal reposa 'l que trenca las cadenas de la servitut, luego los petits, los *homes lliures*, deuen prosternarse també, als peus del Autor de la llibertat, porque sens Ell arrastrarian, potser encara, l'ignominia brutal del pária indi ó del esclau romá, y en lloch de respirar aires de llibertat, sentirían sobre son rostre altiu la tralla infamant de qui, com cosa,

los comprá en l'odios *mercat humá*, borraré de l'istoria y crim que fuig y s'amaga sens procés en la justicia.

Tot es petit devant d'aquellas pallas, prólech sagrat de nostra redempció y devant son esplendor celestial desapareixen las fastuositats de la vanitat humana, ídol de fanch que esbossinat cau, ab escandalós estrépit al primer raig de llum del Panegirista diví de la més ideal y pura de todas las Rel-ligions positivas, porque sols ella es *l'unica verdadera*, predicada per l'*unich Deu*.

Aquell portal es la pedra hont descansá la fé de Pere, com la Creu fou lo trono real del més immens dels amors.

Per xó abismada l'ànima cristiana en l'impetuós torrent de las sublims contemplacions, qu'arrenquen d'aquell portal per lo que entrem en lo regne del Cel, se rendeix, abatuda, reconeixent la grandesa infinita y la divinitat innegable de Cristo-Deu. Y sa fé cega de creyent fidel creu en Deu, creador de cel y terra; en Jesucrist unich fill seu; en sa concepció per obra del Esprit Sant realisada en lo ventre de María verge é immaculada, ja en l'antra matern de sa mare santa; en que per amor als homes patí torturas horribles y sofriments inaudits, baix lo poder d'un Pretor cobart y cinich; en que sofrí mort afrentosa estés en la negra é imponent creu judaica; en que als tres dias resucitá triunfant y vigorós de son propi sepulcre de pedra; en que per son propi poder s'en pujá al regne del seu Pare celestial, desde qual mansió de vida y felicitat ha de venir com jutge inexorable á judicar á l'humanitat entera; en que pera salvació d'aquells per los quins había derramat sa sanch divina fundá l'Iglesia Católica, Apostólica y Romana, que contra heretjes y apóstatas, Judas y Pilats, traidors y transaccionistas viu y viurá fins á la consumació dels segles, porque las portas del infern no prevaleixerán en contra d'ella, la que regeix y governa, ab autoritat donada per Deu y per la tradició apostólica jamay interrompuda, lo Sucesor de Pere, l'infalible Pontífice maxim que dins del Vaticá sufreix lo calvari de son martiri, sens que 's rendesca al buf impur del huracá del mon, que á sas plantas s'estrella com bramit de fera indómita, porque la fé cristiana no pot morir, porque es una, santa, eterna é immutable com Cristo, son diví Fundador.

ROGER DE LLURIA.

MISSA DEL GALL

¡Quina quietut! com mortalla que té al mon embolcallat, la boyra humitosa y freda va estenentse per l'espai. Pel camí que dá á la vila, arrupits y tremolant solets poch á poch caminan una nena de deu anys y un nen xich que ploriqueja; descalsos, sense re al cap, y ab la roba feta trossos, qu'ensenyan per tot la carn, van á captá á la parroquia; almoyna prou trobaran. Lo nen la segueix ab pena y estirantlo per la má. Se n'entran dintre l'Iglesia; tot es sol y fosch encar: tant sols una llantia crema derrera d'un vell reixat, qu'ab ombra tremoladora los murs d'enfront va rattlant; al suau brandar de la llantia la hombra va d'amunt d'avall: encar en la sagristia se sent lo drinch de las claus. Agafats de mans ne surten, aturdits y plens d'esglay, al sentir que sas petjadas ressonan per l'ample nau. Assentadets sota 'l porxo, boy acostats s'han quedat: va arivant la gent á collas, tots entran xiuxiuhejant abrigats y ab rostre alegre, que van á Missa del gall. Ells dos dins l'Iglesia tornan, que la missa ha comensat. ¡Ab quin goig quietet escolta, lo nen quan sent bressolar! s'admira que de dalt l'orga ne surten d'aucells los cants; cerca d'ahont vé 'l tamborino, sentí 'ls ferrets ¡qué li plau! lo fluvíol y pandereta

lo tenen enamorat;
embadalit, escoltantho,
poch á poquet baixa 'l cap;
y al adormirse somnia
qu'al cel están bressolant
un nin ros, á qui amanyagan
angelets y aucells cantant.
Ab lo brugit se desperta
de la gent que va á adorar;
diu al veure que s'acostan
prop lo nin qu'ell ha somniat:
—¡Lo besant! ¡li fan almoynal
va nuet ¡tant fret que fá!
Vull veure'l y vull besarlo.—
Se 'n puja al peu del altar,
s'agenolla, 'l Jesús besa,
fit á fit queda guayant
y cau, al volgué aixecarse,
arrullit de fret y fam
tot dihent als que l'enrotllan:
—¡Més bell encar l'he somniat!

Tothom parteix las besadas
entre 'l Jesús y l'infant;
qui al Jesuset feya almoyna
també almoyna á n'ells dos fá:
¡Deu me val, quina faldada!
¡quins butxacons, Deu me vall!
Alegroys corrent se 'n tornan
cercant sa mare en sa llar.
Tothom la llanterna 'ls deixa,
qu'han d'anar al arrabal.
Allunyantse dintre 'l cercle
que fá la llum ab sos raigs,
semblan, pujant per la costa
quan la boyra 'ls va tapant,
dos angels que al cel fan via
per dir al Deu de bondat,
qu'encar del Gloria in excelsis
ressona en la terra 'l cant.

VÍCTOR BROSSA.

POLÉMICAS

III

La Nació Catalana intenta contestarnos en son darrer número. Y comensa per no copiar el nostre article, ni á donar compte als seus llegidors de las condiciones que varem exigir, pera discutir ab fruyt.

Y ara un recort. En la polémica del any passat nos digué 'l Sr. Prats que no eram regionalistas, per no tenir concretat qui convocaria Corts Catalanas. Y al contestarli que tampoch ho havían determinat las Bases de Manresa, y al probarli la manera esencialment democrática com ho fariam nosaltres, La Nació callá, y els seus llegidors encara dehuen estar en que res havém dit sobres d'aixó. Lo mateix passá en altres assumptos discutits, que podém citar, si vol. De lo qual ne deduhim que, pera discutir ab La Nació, hem d'obligarla á copiar lo que diguém nosaltres.

Tanta por nos fa lo que 'l Sr. Prats nos diga, que ho posém lletra per lletra á LO MESTRE TITAS. ¿Per qué no ha de ferho La Nació, si es que creu lo que defensa? ¿No diu que nostres arguments no resultan? Donchs, pitjor per nosaltres; copiantlos La Nació, nos desacredita més. Per xó posém nosaltres lletra per lletra lo que 'l Sr. Prats diu contra 'ls carlins: copiantho, queda refutat...

Es molt cómodo dir que accepta la discussió y no admetre las condiciones que jo he posat; pro, ab tot y ser cómodo, 'm fa l'efecte d'aquell ximplet *espantaciento*, que jurava y perjurava assassinar á un contrari seu barceloní... sense mourers ell de Tarragona.

Torni á llegir el Sr. Prats las quatre condiciones que li posavam y contesti si las admet, fixantse sobre tot en las b) y c) de la condició primera, cosa que li haguera estalviat gastar tinta y saliva, de ferho avants. Torni á llegirlas; y si las admet, si, sobre tot, se compromet á copiar lo que diguém nosaltres, tirém avant. Si no accepta, doném per tancada la polémica.

Nova proba, y ben evidentia, de la mala fe del senyor Prats la dona eu son darrer article. Parlá ell de la paraula *Rey* del nostre lema: y al contestarli nosaltres, diguerem que 'l Sr. Prats ó entenía que el *Rey* sobrava (y contestarem á aixó), ó entenía que nosaltres l'anteposavam á la *Patria*. Y á pesar de contestar categóricament á aquest últim extrem, no sols no 'ns fa cas La Nació, sinó que vé á afirmar que no hem contestat res á la objecció. Mentida tant manifesta y pública té al Diccionari un nom que no volém recordar al que l'ha escrita; pro sí que li dirém que ella 'ns obliga á prescindir de consideracions y convencionalismes, y á dir á La Nació que si no 's compromet á copiar lo que dirém, no 'ns es possible

discutir ab ella. Tenim dret á demanarli garantias; en vista de son procedir incalificable.

Ab la mala fe, no hi ha discussió possible. ¿Per qué, ni tant sols ha dit el Sr. Prats que nosaltres copivam sos articles? Y prou. Perque no volém calificar com se mereix semblant conducta. La franquesa catalana no la coneixen, per lo vist, La Nació ni el Sr. Prats; els agrada més discutir al istil bissantí y toca-tabalero dels diaris de la capital de la Manxa. O copia La Nació lo essencial del nostre article del núm. 129 com nosaltres hem copiat el seu, ó hem acabat. Y el públich imparcial jutjará y fallará el plet entre La Nació y LO MESTRE TITAS.

VALCARLOS.

ALMANACH

DE

Lo Mestre Titas

Está agotantse aquest preciosísim Almanach. De venda en casa de tots nostres corresponsals y en los kioskos de la Rambla.

Apesar de constar de 160 planas en 4.ª ab unas bonicas cobertas á dos tintas, ab profusió de grabats y un text escullidísim, costa sols

¡¡2 ralets!!

ROSARI MONUMENTAL DE MONTSERRAT

En un periódich local llegim lo següent:

“Ab gust comensém á publicar la llista de la suscripció oberta pera construhir lo Segon Misteri de goig del Rosari monumental de Monserrat, qu'está á càrrech de las senyoras que portan el Dols Nom de nostra excelsa patrona, etc., etc.”

Y á continuació publica la llista dels donatius de la qual espigolém los següents noms y cantitats:

D. ^a Montserrat Arnús de Miralles . . .	500 Ptas.
” ” de Rull de Daurella . . .	350 ”
” ” Reynés de Llibre . . .	500 ”
” ” Ribas de Dolsa . . .	500 ”
” ” Boada de Vidal Cuadras . . .	300 ”
” ” de Cuadras y Feliu . . .	500 ”
S. M. LA REINA REGENTE . . .	250 ”

Consti que ho copiém ab la major ignocencia del mon.

Y prohibim que 's fassi cap classe de comentari. ¡No faltaria més!

Taulas, cadiras, cuadros, gats, mongetas, tintés, pistolas, diaris, macarrons, carrers, forquillas, cacahuets, canons, fideus, xinxas, llimachs, llonguets, pastetas.

Carteras, ratas, moscas, farinetas, plomas, cacichs, granotas, vins, cigrons, bledas, llits, pans, cala, nassos, ulls, bombons, aglans, ufals, carbassas, cordons, betas.

Cólichs, sanfainas, burros, calderada, tocinos, mosquits, garsas, aiguarent, missas, casas, finestras, rochs, anyada, fustas, nuvias, culleras, pretendent, escarbats, lloros, flors, rahíms, crehuadas.....
¿Vritat quin Trabucás més ignoscent?

AL NUNCI DEL CANYET

U y! que n'estás de cremat
N erón de la nostra parla.

T ots los mots més insultants
V b tota l'ánima 'm clavats;
N o 't diré tants penjaments
O diceris *verbi gracia*;
C auria en lo teu pecat
A busant de las paraulas

X conceptes que revelan

U na conciencia molt ample.
N o tens nirvis, sanch ni res,

X erigot es la substancia
I nicial del teu cervell
M és clar y simple que l'aygua.
P erdo 'l temps tractant ab tú
L as qüestions que bullen are,
E staria llest més prest
I ocante la carcanada.

E rrat de comptes vas tú
S i 't proposas marejarme,

T os teus brams no 'ls sento pas,
O si 'ls sento no m'alcanasan.

N o 'm diguis may més ni un mot,
U n mot més no escriguis, plaga,
N o embrutis tant de paper
C aletre te manca y trassa.
I ncenser dels castelláns,

D e la nostra terra apartat,
D els Madrit la teva cort
E l a teva patria la Mancha

O anta un himne esgarrifós
A la parla castellana,
N o t'acostis més per qui,
Y dirém l'acció de gracias
E n memoria d'haber tret
I as bestiesas fora casa.

SURSUM CORDA...

que no l'ha acabada encare.

¡A Viena, els juheus (á pesar de ser tant poch numerosos que no arriban al 1 per 1000) posseheixen el 45 per 100 de riquesa. Allá, igual que á París, Londres, Wassingthon, Roma, etc., son els juheus, els amos del Estat, els monopolisadors de la industria y comers y hasta de la vida intelectual. Las agencias telegráficas principals d'Europa (*Fabra* á Franssa, *Renter* á Inglaterra, etc.) son propietat de companyias juheuas. Tots els periódichs que tiran més de un milló d'exemplars, son juheus. Y res dihém de la vida política: son els amos de *totas* las nacions europeas. Ells son la causa de la guerra del Transwaal; y ells, per medi dels seus aliats els masons, nos ocasionaren á Espanya la perdua de las Colonias.

El que confia en la casualitat es un neci; el qui s'aprofita de la casualitat es un sabi.

Ja que la Censura es mostra cada dia menos severa, inaugurém de nou aquesta secció important de nostre periódich.

Es clá que ja era hora de que no 'ns fessin mes la guitza y 'ns deixessin en pau y gracia del Senyor.

Senmanas hi hagué en que 's fusellaban nou décimas parts del periódich.

Y qui jamega ja ha rebut.

Y paga qu' es gata.

La premsa lliberal fa días que parla d'un acte de suma importancia qu' han de realisar els carlistas á Madrid ó no sé á quin punt d' Espanya.

Els liberals son aixís, tan estupits y tant *clowns*. La sort que d'aquestas ximplerías y d'aquestas bolas no 'n fan pagar cap cuarto.

Y sápigam els liberals tots, que si acás un dia hem de realisar algun *acte de trascendencia*, no anirém á contalsho á n' ells.

Procurarém trovarlos descuidats y ab los pi-xats al ventre.

¿Que s' han fet las energías d' aquells presidents de las societats barceloninas que tot volían menjars' ho? ¿Quants ignoscents va deixar el Rey Herodes! Y lo mateix ho dihém per ells que pe 'ls infelissos que havían posat en ells las sevas ilusions y confiansa.

Els pretenian acaparar la representació de Barcelona á las Corts, pero ni aixó lograrán.

Barcelona no 'ls pot donar el vot.

Pot compadeixels y prou.

Els boers continuan contant las victorias per días y 'ls inglesos rebent cada estomacada que Sant Pere hi canta.

Poble tant orgullós com l'inglés be mereixia un exemplar cástich.

Ara que tornin á burlarse de las *naciones muertas*.

Per ells els boers son un *mort* que no poden treurese'l de sobre.

LA NIT DE NADAL

*Ne tocan d' or ses arpes
los angelets,
de melodies n' umplen
lo espay immens;
Puig es nat á Judea
lo Sol Hermós
que estén son raigs bellissims
per tot lo mon.*

Un nin en un estable
jau dormidet,
si son pare l' estima,
sa mare més.
Sobre un coixí de pallas,
del infantó,
Lo rós capet s' enfonsa,
lo capet rós.
Los seus peuhets s' encontran
mateix qu' un glaç:
la nit es clara y freda,
freda com may.
La mare al fill contempla
vora al breçol,
guardant de ses entranyes
lo fruyt preciós.
Penyora tan prehuada,
nin tan hermós,
n' ha d' esser, si, la Aurora
de redempció.

*No tocan d' or ses arpes
los angelets,
de melodies n' umplen
lo espay immens;
Puig es nat á Judea
lo Sol Hermós
que á il·luminarne als homens
ve ab raigs d' amor.*

NARCÍS ALSINA DE BALLESTER.

Si no s'acaba prompte ab el sistema parlamentari, el sistema parlamentari acabá prompte tot lo bo d'Espanya... Als homes il·lustrats las revolucions no 'ls inspiran odi, sino despreci.—*Aparisi y Guizarro.*

A la puda.
—¡Aquestas salsichas son de carn de caball!
—¡Aixó si que nol! Li juro que no son de carn de caball—diu el criat.
—Aleshoras, son de burro.
—Aixó ja es altre cosa.

Un home sense virtut no trova en las riquesas més que medis pera satisfer el seus vicis ó passions.

Tercer Certamen de LO MESTRE TITAS

LO MESTRE TITAS obrí un Tercer Certamen pera premiar la millor décima que contestés á la *quin-teta* que segueix:

**Per agafá als liberals
(quina colla d'animals!)
de tots nostres mals culpables,
y el seu merescut donáls,
¿quins tormentos son aplicables?**

pero per motiu de la Censura no poguerem donar á coneixer algunas de las composicions rebudas.

Avuy reanudém l'interruptut concurs y repetim las següents condicions:

- 1.ª Al autor de la *décima* premiada se li regalara un magnífich rellotje de butxaca y se li publicarà lo retrato á LO MESTRE TITAS.
- 2.ª Si val la pena hi haurá *accésits*.
- 3.ª S'anirán publicant totas las *décimas* que 's vaigin rebent, con tal de que, poética y moralment, sian publicables.
- 4.ª Se publicarà 'l nom dels autors premiats ab premi ó *accésit*, no així els dels demés, que serán cremats avants d'obrirse 'l *sobre*.
- 5.ª Los trevalls serán enviats en *sobre* rigurosament clos y absolutament anonims. Lo nom del autor anirà en un altre *sobre*, també tancat, portant los dos *sobres* un *tema* ó *contrasenya*.
- 6.ª Los trevalls s'admeten fins al 30 de Janer del 1900.
- 7.ª Direcció: Molas, 24, entressol, 1.^a

TREVALLS REMESOS

I
¿Bons remeys pels liberals?
darlos grana ab menjadora
y posals per tapadora
en las Cambras comunals.
Al Canyet arrossegals
per menjar de corbs y gossos,
que 'n faran trenta mil trossos...
ó sino, si milló 's creu,
envials á sopá ab Deu
que 'ls farà rosegá 'ls ossos.

II
En tenirlos ja agafats,
posarlos sobre 'l rahil,
y quan passi lo carril
com cocas serán xafats.
Sent una colla de gats
rebém d'ells esgarrapadas;
disbarats y més gatadas
sols veyém de la gardunya:
¡Visca 'l R... y Catalunya
y ab ells femshi á punyaladas!

III
Per menjá deulos calidas
ben cuytas ab salfumant,
sos budells s'inflamarán
y 'l ventrell ¡quinas punyidas!
Ab aigües brutas bullidas
quedarán ben apanyats.
¡Deu los hagi perdonats!
Remey per ells no hi haurá,
¡Com no podran desbotá
morirán tots reventats!

IV
Per castigá als liberals,
jo que 'ls hi tinch tanta rabia,
los ficaría á una gavia
rompentlos dents y caixals;
los forats del coll tapals
y aixís no mossegarían
y tampoch no xuclarían
la sanch de la mare Espanya.
¡Sempre més fora cisanya
perque de fam morirían.

(Seguirá).

¿Perqué desitjém tant l'Or?

L'home en quan naix ja camina directament á la mort y mentres viu imagina ó diversos plans combina per adquirir un grapat d'or. Per l'or passa privacions y aixís la mortalla fila; per l'or té ab altres qüestions, per l'or baixa á las presóns ó bé al cadafalch s'enfila. Y á la fi, ¿qué n'haurá tret tot home que ha sentit set de tenir or apilat, si al esser cadavre fret será sense ell enterrat? Si l'or la vida no abona, si l'or no impideix la mort y fins á voltas la dona, ab tants mals com ocasiona ¿per qué desitjém tant l'or?

FRANCISCO JUFRE.

El fill d'en Gedeón mira ab insistencia el cap, del tot calvo, d'un senyor que está de visita. La mamá tremola, pues coneix al seu fill. —Mamá—diu aquest de sobte.—Quant aquest senyor fa algo de mal, ¿li donan cops de corretxa al cap?

Entra en un Restauratn una senyora. Al menjar la sopa, hi nota varis cabells. —Mosso—crida indignada la senyora—¿qué son aquets pels? —No s'apuri, senyoreta; son cabells falsos, son de la perruca del cuyner.

Obsequi á nostres llegidors.

¡VERDADER REGALO!

LO MESTRE TITAS ofereix, fins á 30 de Janer de 1900 y al preu de **4 pessetas**, la magnífica y voluminosa obra del insigne militar carlista don Antoni Brea «La Campaña del Norte» que editá la Biblioteca Popular Carlista al preu de **6 pessetas** exemplar. Als que se 'ls haigi de remetre per correu, deuen enviar, á més del import, 25 céntims pel certificat.

Otrosí.

Al que acrediti ser suscriptor ó se suscriguí per un any á LO MESTRE TITAS, mediant l'import de

¡: 10 pessetas !:

- se 'ls entregará lo següent:
- 1 exemplar de *La Campaña del Norte* del 73 al 76.
 - 1 id. de la *Táctica de Infantería*.
 - 1 id. de *Catalunya Autónoma*.
 - 1 id. del *Almanach de LO MESTRE TITAS* para 1900.
 - 1 id. de *Los Consejos del Cardenal Sancha*, del P. Corbató.
 - 100 sellos de Don Carlos, els millors que han sortit fins avuy.
 - Una oleografia de Don Carlos á 16 tintas de 79 per 55 centms.

Los que ho vullgan per correu, han d'enviar ademés del import, 1'25 pta. per certificats y franquetx.

Establiment Tipogrífich, Casanova, 13; Barcelona.